

V sobotu 16.března 2013 jsem se zúčastnila duchovní obnovy v Letohradě. Vedl ji trapista Karel Satoria, nyní farář na Dobříši. Jednalo se spíše o přednáškový blok, obnova už byla na každém z nás, na zažití a zvnitřnění doma. Co mě ihned upoutalo, byla osobnost přednášejícího, veselé oči, zaujatý projev, opravdovost, promyšlenost a procítěnost předávaných myšlenek vyzařovala z něho samého stejně jako zřetelné člověčenství. Prostě to o čem svědčil, opravdu žije.

Ráda se s vámi podělím o některé pro mě inspirativní podněty, ač je to vlastně proti duchu slyšeného, neb jedno z hlavních poselství znělo, že spíše než slovy má křesťan být rozpoznán svými činy - lidskostí ve stylu Ježíše.

Nejprve o postu, první křesťané tuto **40ti denní přípravu na Velikonoce** prožívali jako intenzivní obnovu křestních závazků, přípravu nejen katechumenů, ale **hlavně společenství**, to jediné ztotožňovali s pojmem církve a mělo být něčím, do čeho je možné člověka vnořit, garantem, že ze společenství bude moci čerpat. Že i skrze ně může sjednotit svůj život s Ježíšem. **Společenství i má víra je to, o co máš právo se opřít.** Ty potřebuješ v určité situaci vidět „můj dobrý boj“.

Stejně tak Škola lásky sv. Benedikta říká: „ Mlč a miluj“, ve smyslu **obdarovávěj toho druhého tím, čím žiješ, ne slovy.** Slova jsou zdrojem neporozumění, postoj, **zbytnění lásky, je neomylné.** Ne nadarmo se říkává“ příklady táhnou“, beze slov tě mám strhávat pro vztah s Bohem.

P. Satoria se do kláštera k trapistům vydal do Francie až v 38letech. Jak sám říká, to už má člověk život zmapovaný a najednou je vše jinak. I pro něj to nebylo snadné. Trapisté kladou velký důraz na život ve společenství. Na rozdíl třeba od kartuziánů, kteří projdou-li přípravou, dostanou kartouzku a poté už jsou krom společných modliteb v kostele vlastně stále sami. To také není pro každého. Trapisté naopak nemají programově soukromí, jen stůl mezi ostatními stoly spolubratrů, společné ložnice přepážkou pouze oddělení ti, co chrápu. Je to náročné na snášenlivost. Inspirativní je např. jejich vyznávání vin. Mniši si nesmí nic vytknout, to je dobré pro odstup, korekci sebe sama - zapřu se, i jako požadavek vnitřní hygieny- zpracovat nevoli v tichu - náročné. Jednou za 3 měsíce pak má každý povinnost říct na sebe před druhými 3věci, kterých se dopustil proti komunitě (nejde tedy o intimní veřejnou zpověď) a pěti bratrům dát také zpětnou vazbu v tom, co jim do té doby nemohl říct a vadí mu. Smysl je samozřejmě vzájemná pomoc být lepším. Má to však slabinu, jak později nahlédl. Často dlouhý čas s druhým nepromluvíte, neb bratří je tam mnoho a příležitostí nemnoho a pak ho znáte jen jako toho, kdo vás obvinil. Při pobytu v jiném klášteře poznal jiné uchopení téhož. **Bratr má příležitost ti něco vytknout jen tehdy, když před tím o tobě uvede něco pozitivního.** Pokud sis nevšiml také něčeho pěkného, tak mlč. P. Satoria říkal, že se tato praxe také velmi odrážela na životě celé komunity, která byla mnohem radostnější.

Zmiňoval také studia morální teologie v Čechách, která byla spíše *teologií nejružnějších selhání...*ve Francii by stejnému oboru slušel název **teologie činu.** Ve smyslu činu lásky. **Lásce** pak rozumí jako **vůli orientované k dobru.** **Dobro je** pak pro člověka to, **co mu pomáhá, aby byl, čím je.** Aby se rozvinul v celé své kráse, ve svých schopnostech, možnostech. Miluji-li, pak dávám druhému to, čím mu pomáhám k tomu, **aby se uskutečnil.** Láska je přitakávání, já spolu s tebou usiluju o to, co je dobré. Nebezpečím je pak to, že se snažím v druhém uskutečňovat své představy o dobru pro něj a tím ho válcuju.

A **jak tímto způsobem mohu milovat Boha?** Tím, že mu umožním, aby byl tím, čím chce být. Mou láskou. Aby skrze mě miloval tím, co dělám. Já lásku nevlastním, dostávám ji, smím zviditelnit tím, že ji proměním v čin.

Umožním tak Bohu, aby byl láskou mých činů. Abych byl v jednotě s Ním skrze své konání. Život je cestou, na které se uskutečňuje to, čím, kým se mám stát. Dobro tedy není nějaká ikona, k níž směřuju a stále jí nedosahuju, ale je nestále přítomné aktuálně v tom, co dělám.

Každým svým činem jsem schopen vnímat Boha. V každém okamžiku jsem volán vidět a prožívat Boha, dám-li tomu okamžiku, té práci, činu, to, co mu náleží, v míře, jíž jsem schopen. Jedině **tím jsem schopen zjevit Boží přítomnost**

Co je pro mě dobré dnes, nemusí být zítra, člověk roste, vyvíjí se. I ten druhý, to zamezuje nálepkování druhého, nevíme, kam se posunul. V tichém jednotlícím společenství s Bohem umožňuju, aby se Boží přítomnost projevovala ve skutečnostech mého života. Nemáme Boha uprošovat, ale umožňovat mu vstoupit do našeho života. Nežádejme o něco menšího, než nám chce dát. Každá modlitba je vyslyšena do té míry, do jaké jsme sjednoceni s Ním. Sjednocení často narušují nevídané myšlenky, nejčastěji starosti o druhé. Dábel je inteligentní, ví, že ničím menším by naši pozornost od Boha neodvedl. P.Satoria doporučuje, když si to uvědomíme, říci: „ Je tvůj“.

Předat starost o druhé Bohu. Tím vlastně to, co naše spojení mělo narušit, vztah s Bohem, naopak posílí, umožní opět být v jeho přítomnosti.

Kontemplace, naladění na Boží přítomnost, to co nabízí křesťanská spiritualita, je něco podobné dobré náladě. Není to odtržené od naší práce, neruší mě to v jakékoli sebnáročnější činnosti. Jen to objevit©

„Dělej, co děláš“, vydej se tomu. Vše máš jako dar, i když k tomu přispěješ, ani na ty své schopnosti nemáš nárok, dostal jsi je. Uč se dávat jako Bůh.

Boží styl dávání je anonymní, tak přirozený, že dárce není vidět, zmizí a tím dost riskuje...i proto, často říkáme: „ To já“. Vidět život v jeho kráse, dešifrovat v něm dávajícího se Pána Boha, to je vrcholná křesťanská spiritualita. Prociťat v realitě.

Kéž se nám to daří.

Lenka Konopková